

TEA – Marko Mandič v filmu Hanne A. W. Slak. Foto Guillaume Cailleau/Gustav film

OCENA Film

Otroški film – drugače

ŽENJA LEILER

Tea

scenarij in režija **Hanna A. W. Slak**
Slovenija, Hrvaška, BiH, 2007
producenta Frenk Celarc/Gustav Film in Dunja
Klemenc/Studio Maj
87 min.

Tea je drugi igrani celovečerni film 33-letne režiserke Hanne A. W. Slak. Po prvencu Slepa pega (2002), temačni zgodbi o zasvojenosti pa tudi secirnici psihopatologije med glavnima junakoma, narkomanom in njegovo »rešiteljico«, je tokrat posnela film za otroke. A če je bila Slepa pega po svoji atmosferi in tesnobi sorodna filmom s podobno tematiko, Tea le v maločem ustreza običajni shemi otroških filmov. In to je – morda presenetljivo – tudi njen glavni adut.

Tea je namreč s svojo počasno narativno logiko, preprosto zgodbo in meditativnimi »gozdnimi« vožnjami, nič strašljivimi, pa zato nekoliko skrivnostno čarobnimi, pravo nasprotje dinamiki, dramatičnosti in »neverjetnosti« različnih Harryjev Potterjev in Gospodarjev prstanov. Deluje kot alternativa otrokom namenjenemu filmskemu mainstreamu. Vprašanje sicer je, ali je današnja senzibilnost mladega občinstva zanjo še dovolj odprta, sploh odprta; a to je hkrati tudi vprašanje, koliko filmskega sveta, ki ga z vseh strani prežema resničnost, mladi gledalci danes prenesejo.

Tea ima več glavnih junakov. Gozd, ki ima s svojo sugestivno in vizualno impresivno podobo

(fotografija Karina M. Kleszczewska) in zvoki (Hanna Preuss Slak) v sebi še največ magičnega, celo pravljичnega. Njegova »usta« pooseblja dedek, zagonetni modrec preprostih resnic (Sandi Krošl); k njemu in starodavnemu kostanju se za prijateljsko pomoč in nasvete obrača desetletni Martin (Nikolaj Burger), ki s svojima staršema (Manca Dorrer in Marko Mandič), nekakšnima »nazaj k naravi« ozaveščencema, živi v idilični hiši sredi gozdne jase. V to naravno idilo vstopita tujki, deklica Tea (Pina Bitenc) in njena mama (Tanja Šojić), iz Bosne pregnani begunki; kljub precejšnjim začetnim antipatijam se Martin in Pia zblížata in se skušata – zdaj kot prijatelja – upreti nevarnosti, ki grozi gozdu: poseki. Žage na vratu pa seveda nimajo le drevesa; gre prej za metaforo ogroženosti in poškodovanosti posameznika, ki ni kos svoji usodi, saj je ta prevečkrat odvisna od sveta, ki ga obkroža. Vprašanje, na katerega bosta morala Martin in Pia zato najti odgovor, je, kaj je pomembnejše od življenja drevesa, ki ga pač ne moreta zaščititi. Kot ni mogel nihče zaščititi Tee pred grozotami vojne, pa tudi ne Martina pred nerazumevanjem vrstnikov za njegovo drugačnost.

Tea morda ni film, ki navduši na prvi pogled. A med vizualno in zvočno »spektakelske« sekvence naniza dovolj oprimkov, ki angažirajo prav s preprostimi razmišljanjem.